

MAMA

az amszterdami házakból az élet
szégyentelenül ömlik az utcára
folyékony itt az élet mama
az emberek mutogatják maguk
idegen tekintetekben fotoszintetizálnak
a járdán egy asztalnál
pohár bor mellett a szeretteikkel
szellőzik az intimitás
te brassóban egyedül haltál meg
egy kommunista tömbházban
tata a konyhában
készítette neked a reggeli kávé
már egy hónapja nem voltál olyan állapotban hogy megidd
magának csinálta mama nem neked
menyed a szobájában
bámulta a tévét
a telefont idegesen
forgatta a kezében
gyakorolta a súlyos meghatott hangot
amivel fel akart hívni engem
saját maga miatt várt mama nem miattam
andi a kaufland pénztárában
műanyag zacskókba gyömöszölte mindent
amit másoknak volt pénze megvásárolni
saját maga miatt csinálta mama nem értük
alattad még nyolc család
nyüzsög a nap sugaraiban
melyeknek még van merszük behatolni
a vasbeton tömbökbe
a vasbeton szemekbe
a vasbeton bőrük alá

ahonnan
tudott dolog
sokan nem tértek vissza
én valahol messze
egy elromlott tusolóban
én valahol messze és romlottan mama
testemből mosom ki a másnapot
érted mosdom nem magam miatt
mindenki valahogy előled rejtőzik el

amszterdamban sokkal több a bicikli mint az ember
és ez nem tudom miért de megnyugtat
és a központi házak kijárata a folyóra nyílik
ott a házaknak van kijárata mama
a csatornába nyúlnak
amelyek a város combja körül tekergőznek
mint hullahopp karikák
amiket egy gyerek akaraterije
forгат körbe esetlenül
aki meg akarja mutatni a szigorú
szüleinek hogy képes rá
ebben a városban vannak szülők mama
csónakban és biciklin sétáltatják a gyerekeiket
engedik hogy kezüket a levegőbe emeljék
lábukat a vízbe lógassák
nem félnek a szélről
nem félnek a víztől

te egy kommunista kacatokkal teli
szobában haltál meg
imádtad őket
mert én vagy andi
letörtük valamelyik kezét vagy fejét
egy-egy másodpercnyi szabadságban
mi is voltunk szabadok mama
és megnyugtat hogy te láttál minket
brassóban a tömbházaknak nincs kijárata
se vízre se utcára
ha le kell cipelni egy koporsót
úgy cipeled mint egy katalán számár lefelé
a lépcsőházban

ahová növényeket tettél
hogy a lépcsőház és a köztünk levő űr
számára kicsit szebbé tedd a házat
levertünk onnan néhány növényt mama
amikor lecipeltünk téged a harmadikról
bocsáss meg
belevertünk téged a tömbház minden falába mama
megrepszettük veled a vasbetont mama
mert tudod te nagyon jól
roppant keskeny a mi lépcsőházunk
belevertünk téged az összes szomszéd ajtajába
belevertünk téged a szomszédok tekintetébe
akik a kukucskálókön át filmeztek
mint biztonsági kamerák amik
türelmetlenül várják hogy leleplezzék a hús bűnét

bocsáss meg mama

nálunk brassóban a csigadombról szokás leugrani
de amszterdamban az öngyilkosok
az amstelbe vetik magunk mama
egy város tele oféliákkal
akik egy utolsó tiszteletkört akarnak tenni
a koncentrikus csatornák labirintusában
addig úsznak a vízínövények
vízi rovarok és vízi madarak között
amíg valaki végre észreveszi őket
nálunk az ember durván beveri a fejét egy kőbe
nálunk az ember durván beveri a fejét amibe tudja
és nagyjából ennyi

azt mondták meg fogsz halni mama
hogy már nem bírod magadban tartani a vizet
csak a bőröd tartott ki eddig
a vasbeton bőröd
megrepedt mint egy gát
nyílt sebek az élő húsban
az ágyban amit én és tata cipeltünk fel
a lépcsőkön mint két katalán számár
levertük a növényeidet
emlékszel mama?

és te megharagudtál ránk
éjjelig fennmaradtál
hogy új földbe ültesd őket
a tömbház minden falába belevertük az ágyad
megrepszettük a vasbetont mama
te megharagudtál ránk
és odatetted tatát hogy késő éjjelig
vakolja újra amit elrontottunk
bevertük az ágyad a tömbház minden ajtajába
amiket a szomszédok testükkel melegítettek
ahogy bámultak a kukucskálón át
már nem emlékszel mama
de én emlékszem
amikor szétömlöttél ezen az ágyon
és egy kis amszterdamot csináltál magadnak ami csak a tiéd
ahol apa anyá tata andi és én
egy ház kijárata előtt
szellőztettük az intimitásunkat
mindenki szeme láttára
nem emlékszel már mama ahogy
lábadon a bőr
a vasbeton bőröd
mint egy gát szakadt át
és te szétömlöttél ezen az ágyon
egy amszterdami csatorna
koncentrikus labirintusai tele
vízzel és vérrel
virágokkal és rovarokkal és madarakkal
és tatával
aki minden éjjel belevetette magát
tatával aki beugrott de mindig meggondolta magát
és visszaúszott a betonhoz

már nem emlékszel mama
de lábadon kauflandos
műanyag szatyrokkal temettünk el
bocsáss meg
és most várlak az esőben
vizes jointtal
amit már senki
sem fog tudni meggyújtani

30

amikor elég víz hullik majd az égből
hogy a te amszterdamod
eláraszsa az én amszterdamom
és kísétálsz majd az amstelből
szép leszel és fiatal
33 éves
meztelen lábakkal
és ahogy jössz felém
egyetlen tócsát sem ébresztesz fel álmából
és az öledbe fogsz engem mint egy állatot
egy ázott elhagyott állatot
akit szerettél
akit elvesztettél
és újra megtaláltál.

André Ferenc fordítása

Robert G. Elekes (1985) Brassóban született, költő, előadóművész és fordító. Jelenleg irodalom- és fordításelméletet tanít a Brassói Transilvania Egyetemen. Eddig két verseskötete jelent meg, első kötetéért a Romániai Írók Szövetségének debüt-díjában részesült, második kötetéért az Év Fiala Írója díjjal tüntették ki 2018-ban a bukaresti Fiala Írók Gáláján.

